

РЕШЕНИЕ

№ 3295

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1929** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на „Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ против Решение от 11.01.2021г., постановено по НАХД №12240/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 131 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ №22-006925/25.08.2020г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ /Д./-С.“, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район М., [улица], представлявано от управителя Ю. В. А., на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

В жалбата се развиват съображения за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Касаторът твърди, че е неправилен изводът на районния съд, че са налице съществени нарушения на процедурата при издаване на АУАН и НП. Моли обжалваното решение на СРС да бъде отменено изцяло като неправилно и необосновано и да бъде постановено ново, с което НП да бъде потвърдено изцяло като законосъобразно и правилно.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован се представлява от юрк. П., който

поддържа жалбата. Моли решението на СРС да бъде отменено, а НП – потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма], редовно призован не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор М., дава заключение за основателност на жалбата. Счита решението на СРС за неправилно, поради което следва да бъде отменено.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

За да постанови своето решение първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна следното: [фирма], ЕИК[ЕИК] е търговско дружество, със седалище и адрес на регистрирано на територията на Република България, със седалище и адрес на управление [населено място], район М., [улица], представлявано от управителя Ю. В. А..

В периода 23.04.2020г. до 29.04.2020г. инспектори при Д. С., включително свидетеля Е. М., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, включително относно изплащане на дължимите трудови възнаграждения на работници и служители на дружеството. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР 201086/29.04.2020г., връчен на същата дата на управителя на дружеството.

В хода на проверката, на база представена от дружеството информация е констатирано забавяне в изплащането на трудовото възнаграждение за месец март 2020г., дължимо на 18 служители в дружеството, включително лицата П. А., М. С. и М. Карадашкова. Във връзка с констатираните по време на проверката нарушения, включително посоченото, в изготвения от страна на контролните органи протокол, на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ, са издадени задължителни предписания на [фирма]. Съгл.т.1.2 от диспозитивната част на протокола, на дружеството е издадено предписание в срок до 30.05.2020г. да заплати на посочените лица уговореното трудово възнаграждение за извършената от тях работа през месец март 2020г. Няма данни предписанието, имащо характер на принудителна административна мярка /ПАМ/, да е било атакувано пред горестоящ административен орган или съда. ПАМ, с която се формулира предписанието е влязла в сила и подлежи на изпълнение от страна на нейния адресат.

С оглед осъществяване на контрол по изпълнение на предписанията, дадени на основание чл.404, ал1, т.1 от КТ, е извършена последваща проверка на [фирма], от страна на инспектори при Д. С., за което е съставен Протокол № ПР2017387/30.06.2020г.

По време на проверката е изискана информация за изпълнение на дадените с предходния протокол предписания. От страна на дружеството във връзка с изпълнение на предписанието по т.1.2. е представена платежна ведомост за месец март.2020г., в която липсвало отбелязване за изплащане на трудовото възнаграждение

за посочения период на трима от служителите, включително П. А.. С оглед на това е констатирано неизпълнение на предписание по т.1.2 по Протокол за извършена проверка № ПР201086/29.04.2020г.

В тази връзка на 30.06.2020г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №22-006925, издаден от Е. М.-инспектор в Д. С., с който срещу [фирма], е повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че не е изпълнило даденото в т.1.2. от протокол от 29.04.2020г. предписание за изплащане на трудовото възнаграждение на посочените в протокола лица, със срок на изпълнение 30.05.2020, определено от актосъставителя като нарушение на чл.128, т.2 от КТ.

АУАН е съставен с участието на представител на дружеството с изрично пълномощно с нотариална заверка на подписа, на когото е връчен и препис от същия.

На база на така съставения АУАН е издадено процесното НП № 22-006925 от 25.08.2020г. издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" /Д./-С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], в качеството му на работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ. В НП административният орган изрично се е позовал на саниращата норма на чл.53, ал.2 ЗАНН, като е посочил, че нарушението е извършено на 02.06.0220 г., в предприятието на работодателя. Освен това следвало да бъде изменена правната квалификация на нарушението по чл.415, ал.1 КТ.

Първоинстанционният съд приел, че съдържанието на съставения АУАН не отговаря на изискванията на чл.42, т.3 и т.5 от ЗАНН-липсвало посочване на мястото на нарушението, липсвало и дефиниране на времето на извършването му, като са посочени единствено датата на установяването му-29.06.2020г., както и срока за изпълнение на предписанието-30.05.2020г, но не и датата, която актосъставителя определя като дата на нарушението. Поради което съставът на СРС посочил, че се касае за липса на съществени елементи от съдържанието на нарушението, свързани с основни негови характеристики като място и време на извършване, поради което ги счита за съществени процесуални нарушения. Съдът е посочил, че с издаването на НП, административнонаказващия орган е запълнил пропуската да определи време на извършване на деянието, но е подбрал неправилно при определяне на датата на същото. В АУАН съдът е намерил, че липсва конекситет между фактическото описание на нарушението и дадената правна квалификация, като посоченото нарушение не можело да се отстрани по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН, въпреки извършеното от АНО преквалифициране на деянието като такова по чл.415, ал.1 от КТ, т.к. засягало особено съществен елемент на административно наказателната отговорност, а именно правната квалификация на деянието. С тези мотиви съставът на СРС е отменил процесното НП.

При разглеждане на делото районният съд е събрал допустими и относими писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, които е анализирал поотделно и в съвкупност, като е осъществил цялостен контрол за законосъобразност на оспореното НП, в съответствие с разпоредбата на чл. 314 от НПК, във вр. чл. 84 от ЗАНН.

Решението е правилно като краен резултат, макар че не се споделят от настоящият състав в цялост мотивите на СРС.

Касационната инстанция, в настоящия съдебен състав, въз основа на фактическите установявания на СРС, съгласно чл. 220 от АПК, излага следните съображения:

Несъмнено, съставянето на акта за извършеното административно нарушение е

основополагащ елемент от всяко административно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието законосъобразно осъществяване зависи в голяма степен ефективността на последващата юрисдикционна-наказателна дейност на административно наказващия орган. Чрез съставения акт се сезира оторизираният административнонаказващ орган със съответния административнонаказателен спор и се иска от него да се произнесе по същия, като се внася твърдение, че е налице извършено административно нарушение от определен вид. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като накърнена разпоредба от съответния нормативен акт. Също така следва да съществува правно единство между съдържанието на акта и наказателното постановление. Действително, законодателят е предвидил и възможност да бъдат санирани нередовности в АУАН стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина /последното е относимо единствено досежно физическо лице/.

Реквизитите, които следва да съдържа АУАН са визирани в разпоредбата на чл.42 ЗАНН, а в чл.57, ал.1 ЗАНН се съдържат изискванията към съдържание в НП.

Както правилно е приел районният съд съставеният акт не отговоря на изискването на чл.42, т.3 ЗАНН, като изобщо не е посочено място на извършване на деянието, което е негов съставомерен признак. Този състав на съда констатира, че този реквизит липсва и в издаденото наказателно постановление. В тази връзка следва да се отбележи, че въпреки, че административнонаказващият орган се позовава на разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН, същият се е задоволил единствено да посочи, че мястото на извършване е „мястото, където се е дължало извършването на съответното действие“, и по-надолу е посочено, че е в предприятието на работодателя. Място на нарушението обаче се приема населеното място, където е извършено конкретно деяние, съставляващо административно нарушение и то трябва да е недвусмислено посочено, тъй като е не само съществен елемент от съставомерността му, но и има значение за определяне на подсъдността. В случая нито в акта, нито в издаденото НП мястото е индивидуализирано, поради което се споделя извода на първостепенния съд за опорочаване на административнонаказателното производство. Това съставлява самостоятелно основание за отмяна на НП.

Касационната инстанция обаче не споделя изводите на районния съд досежно датата на извършване на нарушението. Действително, правилна е констатацията, че същата не е изрично посочена в акта, но датата на нарушението е определяема, предвид изрично посочения в АУАН краен срок на изпълнение на процесното предписание- 30.05.2020 г. Не се възприемат и съображенията за неправилно определяне на времето на нарушението. Въпреки, че деянието се изразява в бездействие, следва да се има предвид, че доколкото крайния срок за изпълнение на даденото на дружеството предписание- 30.05.2020 г. е неприсъствен ден /събота/, то този срок следва да се счита за изтекъл в края на първия присъствен ден- 01.06.2020 г. При това положение нарушението е факт на 02.06.2020 г., която дата е конкретно индивидуализирана и в НП.

На следващо място, касателно материалноправната квалификация на нарушението, този състав приема, че въпреки че в АУАН е изписана погрешна цифрова правна

квалификация /чл.128, т.2 КТ/, то доколкото словесното описание отговаря на нарушение по чл.415, ал.1 КТ, следва да се приеме, че е не е нарушено съществено правото на защита на жалбоподателя, да разбере в какво е обвинен. Административнонаказващият орган, позовавайки се на чл.53, ал.2 ЗАНН е дал с НП коректната правна квалификация, като по този начин е постигната корелация с фактическо описание на нарушението, с цел организиране на защитата на субекта на отговорност. С оглед изложеното това нарушение не е от категорията на съществените.

Предвид изложеното, настоящата инстанция приема, че касационната жалба е неоснователна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.01.2021г., постановено по НАХД №12240/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 131 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: